

Ha az ember
a rock'n'roll
legújabb sztárjához
megy feleségül,
unatkozni
semmiképpen
nem fog.

Stage Dive-
sorozat
1. rész

Lick

taktus

*fine
selection*

USA Today bestseller

KYLIE SCOTT

KYLIE SCOTT

Lick

t a k t u s

Stage Dive-sorozat

1. rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Hugh-nak.

*Na és persze Mishnek,
aki azt mondta, tök mindegy, mit írok,
csak ne legyenek benne zombik.*

ELSŐ FEJEZET

A FÜRDŐSZOBA PADLÓJÁN ÉBREDTEM. Mindenem fáj. A számnak olyan szaga volt, mintha megdöglött volna benne valami, az íze pedig még ennél is rosszabb. Mégis mi a fene történt tegnap éjjel? Az utolsó dolog, amire emlékszem, az, hogy kiabálva visszaszámoljuk a másodperceket éjfélig, és hogy hatalmas izgalom tölt el, amiért végre 21 éves lettem. Most már legálisan ihatok alkoholt! Táncoltam Laurennel, beszélgettem valami pasival. Aztán filmszakadás.

Előtte viszont még rengeteg tequila.

Egy rakás feles pohár katonás sorban a pulton, mindegyik mellett citrom és só.

Az utolsó szóig igaz minden kis előítélet, ami az emberekben Vegasról él. Rossz dolgok történnek itt az emberrel. Rettenetes dolgok. Legszívesebben abban a pillanatban magzatpózbá gömbölyödtem volna, várva a megváltó halált. Szentséges Jézus, mi az istenért kellett nekem ennyit innom? Felnyögtem, de erre a fejem még vadabbul kezdett lüktetni. Biztos voltam benne, hogy ez a kínzó fájdalom nem volt része a terveimnek.

– Jobban vagy? – kérdezte egy mély, bársonyos, hihetetlenül férfias és nagyon kellemes hang. A fájdalom ellenére is jóleső borzongás

futott végig a gerincem mentén. Szegény összetört testembe a legfurább helyeken tért vissza az élet. – Megint hánynod kell?

Basszus!

Kinyitottam a szemem, felültem, és kifésültem az arcomból zsíros tapintású, szőke tincseimet. A hang tulajdonosa közelebb hajolt, de az arcát még mindig nem láttam egészen tisztán. A kezem azonnal a szám elé kaptam. Gyomorforgató a leheletem.

– Szia! – motyogtam a tenyerem mögül.

Lassan kiélesedett előttem a kép. Az izmos test és a gyönyörű, de különös módon nagyon ismerős arc. Ez nem lehet valóság! Még soha nem találkoztam senki hozzá foghatóval.

Ránézésre a húszas évei közepén-végén járhatott, vagyis kész férfi volt, nem csak egy srác. Fekete haja a válla alá hullt, sűrű oldalszakálla volt, és valószínűtlenül mélykék szeme. Őszintén szólva már kicsit túlzásnak is éreztem az egészszet, mert ha nem ilyen a szeme, akkor is összepisiltem volna magam utána. Egészen elvesztem ebben a kék ragyogásban, pedig a hosszú éjszaka után a szeme elég véreteresnek és kialvatlannak tűnt. Az egyik karja végig ki volt varrva, és meztelen mellkasának egyik oldalát is tetoválások borították. A nyakára varrt fekete madár kitárt szárnyai a füle mögé nyúltak. Még mindig azt a csini, ribancos fehér ruhát viseltem, amit Lauren erőltetett rám. Elég bátor dolog volt ez a részemről, tekintve, hogy szinte kibuggyant belőle a mellem, de így is szürke verébnék éreztem magam e csodás félmeztelen férfi mellett. Nem viselt mást, mint farmert, lestrapált fekete bakancsot, néhány kis ezüstkarkát a fülében, az alkarján pedig lazán rátekert kendőt.

De az a farmergatya...! Szívdöglesztően állt rajta. Hívogatóan lehúzza csípő alá, pont ott feszült, ahol kell. Még a szörnyű macskakajj ellenére is képtelen voltam elfordítani a tekintetemet.

– Aszpirint? – kérdezte.

Én meg csak bámultam. Aztán a tekintetem megtalálta az arcát is, ő pedig lassan, gonoszkásan elmosolyodott. Csodálatosan szép volt.

– Igen. Kérek.

Felkapta a földről az elnyűtt fekete bőrdzsekit, amit valószínűleg egészen addig párnának használtam. Hála istennek, sikerült nem lehánynom! Rémes, hogy ez a csodaszép, félmeztelen férfi éppen a legnyerőbb pillanataimban volt mellettem, miközben egész róka-falkákat próbáltam belefojtani a klotyóba. Legszívesebben a föld alá süllyedtem volna szégyenemben.

Egymás után kiürítette a zsebeit, és mindent a fehér csempével kirakott padlóra pakolt. Hitelkártya, gitárpengetők, mobil meg egy csík koton. Amikor ez utóbbit megláttam, egy pillanatra lefagytam, de aztán azonnal magamhoz tértem, amikor előkerült egy egész köteg kis fecni, teleírva nevekkkel és telefonszámokkal. Ki ez a pasi? Amolyan mindenki barátja? Mondjuk, ahogy kinéz, nem is csodálkoznék rajta. Már csak azt nem foghattam fel, hogy akkor mi a fenét csinál itt, éppen velem.

Végül sikerült előbányásznia a kis üveg fájdalomcsillapítót. Ó, édes gyönyör! Bárki volt is ez az ember, és bármilyen állapotban is látott engem tegnap éjjel, abban a pillanatban beleszerettem.

– Víz is kell majd – mondta, majd megfordult, és a kézmosónál megtöltött egy poharat.

A fürdőszoba nem volt valami nagy, és ketten alig fértünk el benne. Csakhogy figyelembe véve az anyagi helyzetünket Laurennel, ennél nagyobb apartmant nem tudtunk kivenni. Lauren eltökélte magában, hogy a 21. születésnapomat stílusosan kell megünnepelnünk, és bár nekem kicsit más terveim voltak, mérget vettem volna rá, hogy hiába ébredtem a szívdöglesztő pasi mellett, végül mégsem sikerült

végrehajtanom őket. A testemnek azon részei ugyanis, amiket a terveim megvalósításában felhasználtam volna, túlságosan jó állapotban voltak. Úgy hallottam, hogy az első néhány alkalom fájdalmas tud lenni, és az első tényleg az is volt... most azonban úgy éreztem, a puncim az egyetlen része a testemnek, ami nem fáj.

Ennek ellenére lopva bepillantottam a dekoltázsomba. Láttam a melltartómba rejtett óvszer csomagolásának sarkát, ami azért volt ott, nehogy készületlenül érjen, ha esetleg úgy alakulnak a dolgok. Csak-hogy ez a koton köszönte szépen, nagyon jól érezte magát ott, ahova tettem, érintetlenül. De ciki! Vagy mégsem. Inkább az lett volna csak igazán ciki, ha tényleg sikerül összeszednem minden bátorságomat, úgymond nyeregbe szállok, és aztán totál elfelejtkezem a védekezésről.

A pasi ideadta nekem a pohár vizet, majd a kezembe nyomott két tablettát is. Leült a földre, hátratámaszkodott, és csak bámult. Elviselhetetlen érzékiség áradt belőle.

– Kösz! – mondtam, majd lenyeltem az aszpirint. A gyomrom azonnal hangosan felmordult. Elegáns, mondhatom!

– Biztosan nem lesz baj? – kérdezte, és az a fantasztikus száj úgy húzódott gyors mosolyra, mintha valami közös, belső viccet osztanának meg egymással.

Egy viccet, aminek én vagyok a poénja.

Csak bámultam. Nem tehettem róla. Abban az állapotban ennél többet nem lettem volna képes elviselni. A haja, az arca, a teste, a tetkók... mindez így együtt már nagyon sok volt. Még nem találták fel azt a felsőfokú melléknevet, ami ezt a pasit jellemezhetne volna.

Jó néhány pillanat eltelt, amíg rádöbbsentem, hogy válaszra vár. Némán bólintottam, mert még mindig nem akartam megkockáztatni, hogy szabadjára engedjem a reggeli lehetemet, és keserűen elmosolyodtam. Megtettem minden tőlem telhetőt.

– Jól van. Oké – mondta.

Azt nem lehet mondani, hogy ne lett volna figyelmes. Elképzelni sem tudtam, mivel érdemelhettem ki tőle ezt a kedvességet. Ha tegnap éjjel vad szex ígéretével szedtem össze, utána meg az egész éjszakát a fejemmel a klotyóban töltöttem, teljes joggal lehetett volna bepöccenve. Talán abban reménykedett, hogy majd reggel összejön valami. Semmi más elfogadható magyarázatot nem tudtam elképzelni, hogy miért maradt mégis velem.

Normális esetben szinte fényévekre lett volna attól, amit magamnak remélhettem, különben pedig (mert ugye az ember mégsem adhatja fel a büszkeségét!) cseppet sem volt az én típusom. Én a jófiúkra buktam. Minél jobb, annál jobb. A rosszfiúkat mindenki túlértékeli. Hiszen isten a tudója, éppen elégszer láttam, ahogy a csajok a bátyám lábai elé vetik magukat, ő meg elvette tőlük, ami kellett neki, aztán továbblépett. A rosszfiúk nem hosszú távra valók – nem mintha tegnap éjjel arra vágytam volna, hogy fix pasit találjak magamnak. Tegnap csak dugni szerettem volna egy kellemeset valakivel, aki nem hisztizik, mint Tommy Byrnes, amiért egy kis vérfoltot hagytam a szülei kocsijának hátsó ülésén. Istenem, milyen rémes emlék! Aztán a gyökér képes volt másnap dobni engem egy olyan csajért, aki az iskola atlétikacsapatában sportolt, és vagy feleakkora volt, mint én. Ráadásul hazugságokat kezdett terjeszteni rólam. Nem is csoda, hogy megkeseredtem és befordultam.

Mi is történt tegnap éjjel? A fejem továbbra is egyetlen lüktető, zavaros kupleráj volt, minden emlékem kusza, hiányos.

– Enned kellene valamit – mondta a pasi. – Rendeljek egy üres pirítóst vagy valami ilyesmit?

– Csak azt ne! – A kaja gondolata olyasmit indított el bennem, ami nagyon, de nagyon nem volt buli. Még a kávé sem kívántam,

pedig a koffein aztán mindig jöhetett, minden mennyiségben! Hirtelesen eszembe jutott, hogy talán meg kellene nézmem, van-e még pulzusom, mert ha már a koffeint sem kívánom, akkor soha nem lehet tudni. Ehelyett inkább az ujjaimmal hátrafésültem a vállalhatatlan loboncomat. – Nem, én... au!

Valamibe beleakadt a hajam, és majdnem kiteptem néhány tincsemet.

– Basszus!

– Várj csak! – Odanyúlt, és óvatos mozdulatokkal kibogozta a hajamból, ami beleakadt. – Kész is!

– Kösz. – Valami megcsillant az ujjamon, és azonnal magára vonzotta a tekintetemet. Egy gyűrű. De nem akármilyen, hanem egy csodálatos, lenyűgöző darab.

– Hűbasszus! – suttoztam.

Ez nem lehetett valódi. Annyira nagy volt, hogy az már szinte felháborító. Egy ekkora drágakő szó szerint kisebb vagyomba kerül. Csak néztem, csodáltam, és az ujjamat a fény felé fordítottam, megcsillogtatva a követ. Maga a gyűrű vastag volt, tömör, és bármi volt is ez a kő belefoglalva, úgy szórta a fényt, mint egy igazi gyémánt.

Mint egy gyémánt.

– Ja, igen. Ami azt illeti... – kezdte, és összevonta sötét szemöldökét. Úgy tűnt, egy kicsit zavarban van a hatalmas drágakő miatt. – Ha még mindig jobban szeretnéd kicserélni, semmi gond. Tényleg elég nagy. Megértem, ha kisebbet akarsz.

Nem tudtam megszabadulni az érzéstől, hogy valahol már láttam ezt a pasit. Mintha nem csak tegnap éjjel találkoztunk volna, és nem csak ma reggel láttam volna meg először. Na és ez a nevetségesen nagy kő az ujjamon!

– Ezt te vetted nekem? – kérdeztem.

Bólintott.

– Tegnap éjjel a Cartier-nél.

– A Cartier-nél? – Csak suttogva tudtam kimondani a szavakat. –

Mi van?

Néhány hosszú pillanatig csak nézett.

– Nem is emlékszel?

Mit mondhattam volna?

– Egyébként mekkora ez a kő? Kétkarátos? Vagy három?

– Öt.

– Öt? Jézusom!

– Pontosan mire emlékszel? – kérdezte, és a hangjába most már egy kicsi él költözött.

– Nos, az egész... elég ködös.

– Na, ne! – Az a rosszalló kifejezés most már az egész arcát elöntötte.

– Ugye most csak szívatsz? Te komolyan nem tudod, mi történt tegnap éjjel?

Sajnos. Szóra nyitottam a számat, de aztán gyorsan becsuktam. Nagyon sok minden volt, amire nem emlékeztem, de ha nem tévedek, akkor a Cartier nem foglalkozik utánzatokkal. Megszédültem. A gyomromban mindenféle kellemetlen érzés támadt, és a torkomat hirtelen sav kezdte marni. Sokkal durvábban, mint addig.

Nem vagyok hajlandó rókázni egy ilyen pasi előtt.

Megint.

Mély lélegzetet vett, és az orrcimpái dühösen kitágultak.

– Nem gondoltam volna, hogy ennyit ittál! Úgy értem... azt persze tudtam, hogy nem vagy színjőzan, de... basszus! Most komolyan? Arra sem emlékszel, hogy elmentünk a Venetianbe és gondoláztunk?

– Gondoláztunk?

– A rohadt életbe! Ööö... na és az megvan, hogy meghívtál hamburgerezni? Arra emlékszel?

– Ne haragudj!

– Na, várj csak egy percet! – mondta, és a szeme gyanakvóan szűkült össze. – Ugye most csak szívatsz?

– Tényleg nagyon sajnálom.

Úgy ugrott hátra, mintha kígyó marta volna meg.

– Tisztázzunk akkor valamit! Te tényleg nem emlékszel semmire?

– Nem – mondtam, és nagyot nyeltem. – Mit csináltunk tegnap éjjel?

– Összeházasodtunk, baszd meg! – morogta.

Ez alkalommal nem sikerült eljutnom a végéig.

Fogmosás közben döntöttem úgy, hogy elválok tőle, és amíg a hajamat mostam, azt gyakoroltam, hogyan fogom ezt megmondani neki. Az ilyesmit nem lehet csak úgy elkapkodni! Tegnap éjjel éppen eléggé meggondolatlanul viselkedtem. Nem szeretném megint elkövetni ugyanezt a hibát. Ostobaság lenne. Vagy egyszerűen én vagyok a világ legnagyobb nyúlnyála, amiért órákon át zuhanyozom. Valószínűleg inkább az utóbbi.

Basszus! Basszuskulcs! Micsoda kavarodás! Hogy lehettem ennyire hülye? Házasság? Én? Úgy éreztem, a tudóm nem képes több levegőt befogadni. Küszöbön állt a pánikroham.

Biztosan megéri majd, ha próbálom valahogy semmissé tenni ezt az egészet. Az előbbi padlóra taccsolás elég egyértelmű jel kellett hogy legyen. Az emlékre felnyögtem, és az arcomat a kezembe tettem. Valószínűleg soha nem fogom elfelejteni, mennyire undorodva nézett rám.

Nem is beszélve arról, hogy a szüleim helyben megfojtottak volna, ha megtudják. Építésznek tanultam, és a terv szerint egy napon apa nyomdokaiba lépek majd. Tudtam, mit akarok kezdeni az életemmel, és egy házasság már semmiképpen nem fért bele. 10 vagy 15 év múlva talán. De 21 évesen? Na, az már nem! Évek óta még második randira sem hívott soha senki, erre most gyűrű van az ujjamon? Ennek az egésznek semmi értelme! Vége az életemnek! És esélyt sem láttam arra, hogy csak úgy elsunnyogjak.

Vagy mégis?

Valahogy el kellett volna érnem, hogy a szüleim *soha* ne tudják meg a dolgot. Soha. Az elmúlt években persze amolyan szokásommá vált, hogy nem vonom be őket az életemnek azokba az eseményeibe, amelyeket a legkisebb mértékben is kínosnak, feleslegesnek vagy egyszerűen ostobaságnak tarthattak volna. Márpedig ez a mostani házasságom egyszerre mind a három kategóriát lefedte.

Jobban meggondolva, soha senkinek nem lett volna szabad tudnia róla. Szerencsére, ha én nem beszélek róla, akkor senki nem jöhet rá. A válasz lenyűgöző volt a maga egyszerűségében.

– Igen! – sziszegtem, és a levegőbe öklöztem, mire természetesen sikerült eltalálni a zuhanyfejet. Mindenfelé fröcskölt a víz, tele ment vele a szemem, és egy pillanatra egészen megvakultam. Tök mindegy, mert sikerült megtalálnom a megoldást.

A kulcsszó a tagadás. Ezt a titkot magammal viszem a sírba. Soha, senki nem tudhatja meg, milyen emeletes baromságot csináltam sakál részegen.

Megkönnyebbülten mosolyodtam el, és a pánikrohamom szerencsére alábbhagyott annyira, hogy már tudtam rendesen lélegezni. Hála a jóistennek! Minden rendben lesz. Megvolt az új tervem, hogyan térhetek vissza a régihez. Tökéletes. Összeszedem magam, odaállok elé,

és mindent rendbe hozok. Ha az ember lánya 21 éves, és nagy dolgokat akar még véghezvinni az életben, nem mehet feleségül vadidegekhez Vegasban, még akkor sem, ha a szóban forgó vadidegen egy ennyire csodálatos pasi! Nem lesz semmi baj. Meg fogja érteni. Nagy valószínűséggel ő is csak hever az ágyon odakint, és éppen azon töri a fejét, hogyan szabadulhatna meg tőlem.

A gyémánt még mindig észvesztően csillogott az ujjamon. Egyszerűen képtelen voltam rávenni magam, hogy lehúzzam. Úgy szórt a fényt, mint a világ összes karácsonyfádíse egyszerre. Ha jobban belegondoltam, átmeneti férjem valahogy mégsem tűnt különösebben gazdagnak. A dzsekije és a farmergatyája is elég szakadt volt. Egyre több a talány a személye körül.

Na, várjunk csak! Mi van, ha a gyűrű valami bűncselekményből származik? Ha egy bűnözőhöz mentem feleségül? A pánik újult erővel tört rám. A gyomrom fájdalmasan összerándult, és a fejem vadul lüktetni kezdett. Semmit nem tudtam a szomszéd helyiségben várakozó pasiról. Egyetlen rohadt kis részletet sem. Úgy zavartam ki a fürdőből, hogy még a nevét sem kérdeztem meg.

Kopogtattak, és én majdnem összecsináltam magam.

– Evelyn? – kiabált be nekem a pasi. Ő legalább tudja az én nevemet.

– Egy pillanat!

Elzártam a csapot, kiléptem a tus alól, és egy törülközőt csavartam magam köré. Nem sok híja volt, hogy ne érjen körbe, de a ruhám le volt hányva, úgyhogy nemigen maradt más lehetőségem, mert azt tuti nem veszem így vissza.

– Szia! – mondtam, és résnyire kinyitottam a fürdőszoba ajtaját. A pasi majdnem fél fejjel magasabb volt nálam, pedig én sem vagyok az a kimondott mélynövésű. Most, hogy mindössze egy törülköző

volt rajtam, az egész helyzet csak még ijesztőbb lett. Bármennyit ivott is tegnap éjjel, túlságosan jóképű volt hozzám képest. A lenyelt aszpirin közel sem váltotta ki a remélt hatást.

Igaz, a nagy részét kihánytam.

– Szia. – Nem nézett a szemembe. – Nézd, mindent elintéztek, jó?

– Mit intézel el?

– Mindent – mondta, és még mindig kerülte a pillantásomat. Nyilvánvaló, hogy ez a ronda zöld szállodai szőnyeg sokkal érdekesebb volt nálam. – Az ügyvédek majd mindenről gondoskodnak.

– Neked ügyvédek vannak? – Mint minden bűnözőnek. Basszus! Most azonnal el kell válnom ettől a pasitól.

– Igen, vannak ügyvédek. Nem kell aggódnod a világon semmi miatt. Majd elküldik neked az aláírnivalót vagy valami ilyesmi. Nem tudom, ez pontosan hogyan működik. – Látszott rajta, hogy nagyon kínosan érzi magát, és a szája egyetlen vékony vonallá feszült, miközben csak úgy, a meztelen felsőtestére felvette a bőrdzsekijét. A pólója még mindig a fürdőkád szélén lógva száradt. Biztos azt is lehánytam valamikor tegnap éjjel. Undorító. Az ő helyében én biztosan azonnal elválnék tőlem, és soha nem néznék vissza.

– Ez az egész egy hatalmas hiba volt – szólalt meg, mintha csak a gondolataimban olvasott volna.

– Tessék?

– Miért? – A szemembe nézett. – Szerinted nem?

– De – mondtam gyorsan.

– Gondoltam. Kár, mert minden annyira természetesnek tűnt még tegnap! – Ujjaival a hajába túrt, majd elindult az ajtó felé. – Vigyázz magadra!

– Várj már! – Ez a vacak, lenyűgözően szép gyűrű egyszerűen nem akart lejönni az ujjamról. Rángattam, forgattam, de nem akarta

megadni magát. Végül sikerült, de eközben alaposan felhorzsolta az ujjizületemet, hogy kiserkent a vérem is. Még egy folt ezen az egész különös és hátborzongató történeten. – Ezt is vidd!

– Az isten verje meg! – Olyan tekintettel nézett a tenyeremben tartott drágaköves gyűrűre, mintha valami személyes sértést vágtam volna a fejéhez. – Tartsd csak meg!

– Nem tehetem. Biztosan egy vagyonba került.

Megrántotta a vállát.

– Légy szíves! – Remegő kézzel nyújtottam felé, mert minél gyorsabban meg akartam szabadulni az előző éjszaka részeg esztelenségének legfényesebb bizonyítékától. – A tiéd. El kell vinned!

– Nem. Egyáltalán nem kell.

– De...

Egyetlen további szó nélkül kiviharzott a szobából, és úgy vágta be az ajtót maga mögött, hogy a vékony falak beleremegtek.

Húha! A karom lehanyatlott. Nem gyengén fel tudja húzni magát! Igaz, hogy éppen elég okot adtam neki, de akkor is. Bárcsak emlékeztem volna, hogy mi történt kettőnk között! A legkisebb emlékmorzsnak is nagyon örültem volna.

Közben kezdett tudatosulni bennem, hogy a fenekem bal fele fájdalmasan ég. Hunyorítottam, és óvatosan végigsimítottam rajta. Úgy tűnt, nem csak az önbecsülésemen sikerült csorbát ejteni. Biztosan lehorzoltam valamikor az éjszaka folyamán, vagy nekimentem valami bútordarabnak, vagy egyszerűen sikeresen eltaknyoltam a nagyon menő, vadonatúj magas sarkúban, abban a felháborítóan drága cipőben, amit Lauren unszolására vettem fel, mondván, mi más illene ehhez a csodálatos ruhához. Persze pillanatnyilag fogalmam sem volt, merre lehet. Reméltem, hogy azért nem sikerült elhagynom valahol.

Persze tekintve, hogy mi mindent műveltem az utóbbi néhány órában, ez sem lepett volna meg különösebben.

Visszatántorogtam a fürdőszobába. A fejemben megjelent egy emlékfoszlány, amiben zúgó hangot hallok, valakik hangosan nevetnek, a pasi pedig finoman suttog a fülemben. Ennek az egésznek semmi értelme.

Háttal fordultam a tükörnek, felhúztam a törülközőt, és lábujjhegyre álltam, hogy lássam méretes fenekemet.

Fekete tintával húzott vonalak és égő rózsaszín bőr.

Egyetlen szempillantás alatt kifutott a tüdőmből minden csepp levegő.

A fenekemre egy szó volt tetoválva.

Egy név:

David

Megpördültem, a vécé fölé hajoltam, de már nem volt mit kihányanom.

MÁSODIK FEJEZET

LAUREN OTT ÜLT MELLETTEM A REPÜLŐN, és az iPhone-omat nézegette.

– Egyszerűen fel nem foghatom, hogyan lehet egyáltalán ennyire rettenetes zenei ízlésed! Évek óta barátnők vagyunk. Hát nem sikerült semmit megtanítanom neked?

– Mint azt, hogy soha ne igyak tequilát?

Elhúzta a száját.

A fejünk felett felvillant a biztonsági övek bekapcsolására figyelmeztető tábla. Egy udvarias hang felszólított minden utast, hogy állítsa függőleges pozícióba a háttámlát, mert néhány percen belül megkezdjük a leszállást. Halkan felnyögtem, miközben lenyeltem a rettenetes kávé maradékát. Tisztában voltam vele, hogy egy olyan napon, mint ez a mostani, a világ összes koffeinje sem segíthetne rajtam.

– Halálosan komolyan mondom – feleltem. – Ahogyan azt is, hogy soha az életben nem teszem be a lábam még egyszer Nevadába.

– Nem gondolod, hogy egy kicsit túlreagálsz?

– Közel sem.

Lauren mindössze két órával a gépünk felszállása előtt tántorgott vissza a motelszobába. Egészen addig azzal töltöttem az időt, hogy kényszeresen újra és újra átsomagoljam a kis táskám tartalmát, próbálva legalább valamilyen szinten visszatérni életem korábbi rendszeréhez. Nagyon jó érzés volt Lauren széles mosolyát látni, bár ezután szó szerint versenyfutás volt időben kijutni a reptérre. Ő mindig könnyen megtalálta a közös hangot a fiúkkal, és most is összejött egy aranyos pincérszáccal, akivel állítólag tartani is fogják a kapcsolatot. Hozzá képest én amolyan „szobanövény” voltam, és leginkább azért akartam végre lefeküdni valakivel, hogy kitörjek ebből a posványból. Erről ennyit.

Lauren közgazdaságtant hallgatott, és kívül-belül gyönyörű volt. Én meg esetlen és ormótlan. A derekamat csak úgy sikerült viszonylag kezelhető méretűen tartani, hogy Portlandben lehetőleg mindenhova gyalog mentem, és próbáltam nem észrevenni a munkahelyemen a sütis pult kínálatát. Anya persze nem bírta ki, hogy ne tartson nekem kiselőadásokat erről a témáról, mert isten ments, hogy egyetlen kanál cukrot is tegyek a kávémba! Mintha ettől egy pillanat alatt akkorára nőhetne a combom, mint egy vízilónak!

Laurennek három bátyja volt, így mindig pontosan tudta, mit kell mondani a fiúknak. Semmi nem rémíthette meg. Szó szerint áradt belőle a báj. Nekem csak egy bátyám volt, de a nagyobb családi ünnepek kivételével gyakorlatilag nem is beszéltünk egymással. Négy éve, egy napon egyszerűen elköltözött otthonról, és mindössze egy cetlit hagyott maga után. Nathan hirtelen haragú srác volt, és valami különleges képességgel rendelkezett arra, hogy mindig megtalálja a bajt. Ő volt a középiskolában a rosszfiú, aki folyton verekedett, és rendszeresen ellógta az óráit. Persze nem lenne helyes a bátyámmal való nem létező kapcsolatomra fogni, hogy nem sikerült találnom

magamnak egyetlen normális srácot sem. Elég nagy lány vagyok már, hogy vállaljam a felelősséget a saját hiányosságaimért. Többnyire leg-alábbis.

– Na, akkor ezt hallgasd meg! – Lauren bedugta a fülesemet a saját telefonjába, és abban a pillanatban a fülembé robbant az elektromos gitár vonyítása. Egészen különlegesen kínzó volt a fájdalom. A fejfájásom egyetlen szempillantás alatt, vad dühvel kezdett megint tombolni. Az agyamból nem maradt semmi, csak egy halom véres cafat. Ez tuti.

Kitéptem a fülest.

– Jaj, ne! Kérlek!

– De ez Stage Dive!

– És nagyon kellemes zenét játszanak, de tudod, talán valamikor máskor szívesebben hallgatnám.

– Néha komolyan aggódom miattad! Szeretném, ha ezt tudnád.

– Nincsen semmi baj azzal, ha valaki countryt szeret hallgatni szépen, halkan.

Lauren horkantott, és kifújta a homlokából néhány sötét hajszálat.

– Hirtelen fel sem tudnám sorolni, mennyi baj van azzal, ha valaki countryzenét hallgat, és most teljesen mindegy, milyen hangerőn teszi ezt. Szóval mi is történt tegnap éjjel? Eltekintve attól, hogy sorozatban hánytál.

– Az igazat megvallva, kábé ennyi. – Úgy éreztem, minél kevesebbet mondok, annál jobb. Mégis hogyan magyarázhattam volna el neki, ami történt? Ennek ellenére óriási büntudat vett erőt rajtam, és kényelmetlenül fészkelődni kezdtem az ülésen. A tetkó persze fájdalomosan tiltakozott minden mozdulatra.

Laurent nem avattam be a nagy tervbe, hogy a születésnapomat vad szexszel fogom megünnepelni, mert akkor biztosan megpróbált volna *segíteni*. Pedig a szexet aztán tényleg olyasminek tekintettem,

amihez senkinek nem kellene hogy *segítségre* legyen szüksége – eltekintve persze attól, amit az ember a partnerétől elvárhat. Pontosan tudtam, hogy segítség felkiáltással Lauren egész éjjel a legkülönbözőbb, kicsit is aranyos srácokra próbált volna rátukmálni azzal az ígérettel, hogy én aztán nagyon könnyen gerincre vágható vagyok.

Nagyon szerettem, és egy cseppnyi kétség sem volt bennem a hűségével kapcsolatban, de az igazat megvallva az egész lényében nem volt semmi, ami kicsit is visszafogott lett volna. Ötödikesek voltunk, amikor ökölrel beverte egy csaj orrát, mert a súlyom miatt gúnyolódott velem. Abban a pillanatban elválaszthatatlan barátok lettünk. Vele legalább mindig tudhattam, hányadán állok, és az esetek túlnyomó többségében ez nagyon is megfelelt nekem, eltekintve azoktól az alkalmaktól, amikor a diszkréciójára lett volna szükségem.

Szerencsére a totál kikészült gyomromnak sikerült átvészelnie a leszállás nehézségeit. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor a gép kerekei a betonhoz értek. Újra otthon! A csodálatos Oregon gyönyörű fővárosában, Portlandben, ahonnan soha az életben ki nem teszem a lábam még egyszer. A távolban magasodó hegyek és a rengeteg fa látványa azonnal megnyugtatta a lelkemet. Persze éreztem, hogy valószínűleg egy kicsit tényleg túlreagálom a helyzetet, amikor megfogadom, hogy az egész életemet egyetlen városban fogom eltölteni, de akkor is megnyugtató volt otthon lenni. Apa minden követ megmozgatva szerzett nekem egy igen ígéretes gyakornoki állást, és a jövő héten már ott kezdek. Na és persze ne felejtjük el a következő féléves tanulmányaimat sem, amivel ugyancsak terveznem kellett.

Nem lesz semmi baj. Megtanultam a leckét. Általában nem szoktam három pohárnál többet inni. Három pohár pont elég. Három pohártól éppen csak becsípek, így biztosan nem kerülök olyan rettenetes

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

szószba, mint tegnap. Soha többé nem szegem meg ezt a törvényt! Itt az idő, hogy visszatérjek a régi, előre eltervezett, halálosan unalmas életemhez. A kalandozások csak bajt hoznak az emberre, úgyhogy nem történhet meg még egyszer semmi olyasmi, mint az éjjel!

Felálltunk, és kivettük a táskákat a poggyásztartóból. Mindenki tolakodva próbált minél hamarabb kiszállni. A légiutas-kísérők gyakorlottan mosolyokat villantottak, miközben mi utasok egymást taposva nyomakodtunk végig az ülések között, a kiszálló folyosóra. Azután a biztonsági ellenőrzés következett, majd a poggyászatvétele. Szerencsére nekünk csak kézipoggyásunk volt, úgyhogy ezzel nem kellett az időnket vesztegetni. Alig vártam, hogy végre otthon legyek!

Valahol előttünk felkiáltott valaki. Fények villantak. Biztosan valami híresség is a gépünkön utazott. Akik előttünk mentek, sorra megfordultak, és hátrafelé néztek, ki lehet az. Én is így tettem, de nem vettem észre egyetlen ismerős arcot sem.

– Mi a fene folyik itt? – kérdezte Lauren.

– Gőzöm sincs – mondtam, és lábujjhegyre álltam. Kicsit felizgattott ez a felfordulás.

Azután hallottam, ahogyan valakik újra és újra az én nevemet mondják. Lauren a szemöldökét felvonva csücsörített, nekem viszont a csodálkozástól szó szerint tátva maradt a szám.

– Mikorra várjátok a gyereket?

– David is veled jött, Evelyn?

– Tartanak rendes esküvőt is?

– Mikorra tervezi, hogy Los Angelesbe költözik?

– Mikor mutatod be Davidet a szüleidnek?

– Evelyn, ez most azt jelenti, hogy a Stage Dive végleg felbomlik?

– Igaz, hogy egymás nevét tetováltatták magukra?